

ERIN WATT

ÇATLAK
KRALLIK

Çeviren
Aydan Yalçın

Hayatımın ışığı Lily'ye.

1

Easton

HERKES ÇIĞLIK ATIYORDU.

Şok geçiriyor olmasaydım –zil zurna sarhoş olduğumdan bahsetmiyorum bile– kimin kime bağırıldığını duyabilir, seslerini ayırt edebilir, ortaya haykırılan kızgın suçlamaları ve sert sözleri anlamlandırabilirdim.

Ama şu an bitmek bilmeyen bir ses dalgasından ibaretti. Nefret, endişe ve korkunun senfonisi.

“... senin oğlunun suçu!”

“Bok onun suçu!”

“... dava edeceğim...”

“Easton.”

Başımı ellerimin arasına gömüp nasırlı avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum.

“... hâlâ burada mı? Çoktan kelepçe takılıp götürülmüş olmalıydı... seni piç kurusu... tacizdir.”

“Dene de görelim... senden korkmuyorum, Callum Royal. Ben bölge savcısının...”

“Yardımcısısın.”

“Easton.”

Gözlerim kupkuruydu ve kaşınıyordu. Kan çanağına döndüklerine emindim. Sarhoşken hep böyle olurdu.

“Easton.”

Omzuma bir şey vurdu ve bir ses diğerlerinin arasından sıyrıldı. Başımı kaldırdığımda üvey kardeşimin, mavi gözlerinde yoğun bir endişeyle bana baktığını gördüm.

“Üç saattir yerinden kıpırdamadin. Konuş benimle.” Ella sakince yalvardı. “Bana iyi olduğunu söyle.”

İyi mi? Nasıl iyi olabilirdim ki? Tanrı aşkına, olanlara baksanıza. Bayview Hastanesi’nin özel bekleme salonundaydık – Royallar, acil servisin normal bekleme salonunda halkın arasında beklemek zorunda değildi. Nereye gidersek gidelim özel muamele görüyorduk, hastanelerde bile. Abim Reed geçen sene bıçaklandığında, sanki devlet başkanymış gibi hemen ameliyata alınmış ve şüphesiz daha acil durumdaki birinin sırasını almıştı. Ancak Callum Royal’ın adı eyaletin her köşesine uzanıyordu. Hatta ülkenin. Herkes babamı tanırdı. Herkes ondan korkardı.

“...oğluna dava açaca–”

“Senin lanet olası kızının suçu...”

Ella yeniden, “Easton,” diye üsteledi.

Onu duymazdan geldim. Şu anda Ella benim için yoktu. Gözüm hiçbirini görmüyordu. Ne Ella’yı. Ne babamı. Ne de John Wright’ı. Hatta alnuna birkaç dikiş atıldıktan sonra bekleme salonunda yanımızda kalmasına izin verilen küçük kardeşim Sawyer’ı bile. Büyük bir araba kazası olmuştu ve Sawyer bunu birkaç çizikle atlatmıştı.

Peki ya ikizi...

Ona ne olmuştu?

Ona ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hastaneye geldiğimizden beri Sebastian’la ilgili hiçbir gelişme bildirilmemişti. Kanlar içindeki yaralı bedeni bir sedyeye konularak götürülmüş ve ölüp ölmediğine dair haber bekleyen ailesiyse bu salonda terk edilmişti.

“Oğluma bir şey olursa kızın bunun bedelini öder.”

“Oğlanın senden olduğuna emin misin?”

“Seni lanet olasıca şerefsiz!”

“Ne? Bana kalırsa bütün oğullarının DNA testine ihtiyacı var. Hatta bunu şimdi mi halletseniz? Sonuçta hastanedeyiz. Biraz kan verip oğlanlardan hangisinin Royal hangisinin O’Halloran dölü olduğunu öğrenmek zor olmaz.”

“Baba! KAPA ÇENENİ!”

Hartley’nin acı dolu sesi tenimi bir bıçak gibi kesti. Şu anda diğerlerinin varlığını gözüm görmüyor olabilirdi ama onun farkındaydım. Üç saattir salonun bir köşesinde oturuyordu. Benim gibi o da tek kelime etmemişti. Ta ki şu âna kadar. Şimdi ayağa kalkmıştı ve alev alev yanan, öfkeli gri gözlerle baktığı babasına bağırırken sesi suçlayıcı çıkıyordu.

John Wright’ın neden burada olduğunu bile anlamamıştım. Kızına katlanamıyordu. Yatılı okula gönderdiği Hartley, Bayview’a geri döndüğünde evinde kalmasına izin vermemişti. Bu akşam ona bağırarak artık ailenin bir ferdi olmadığını söylemiş ve kız kardeşini uzaklaştırmakla tehdit etmişti.

Ama ambulans Hartley’yi, ikizleri ve ikizlerin kız arkadaşını götürdüğünde hastaneye gitmek için harekete geçen ilk kişi Bay Wright olmuştu. Belki de Hartley’nin onun ne tür bir pislik olduğunu kimselere anlatmadığından emin olmak istemişti.

“Sen neden buradasın ki zaten!” diye aklımdan geçenleri haykırdı Hartley. “Kazada yaralanmadım! Ben iyiyim! Burada olmana gerek yok, zaten burada olmanı da *istemiyorum!*”

Wright bağırarak bir şeyler söyledi ama ne söylediğine dikkat etmedim. O sırada Hartley’yi izlemekle meşguldüm. Arabası, babasının malikânesinin önünde ikizlerin Range Rover’ıyla çarpıştığından beri ısrarla iyi olduğunu söylüyordu. Bana değil tabii – bir kez olsun benden tarafa bakmamıştı. Bunun için onu suçlayamazdım.

Kazanın sorumlusu bendim. Bu akşam onun hayatını mahvetmiştim. Eylemlerim yüzünden o arabaya dönmüştü, tam da

kardeşlerimin hızla kavşağı döndüğü sırada. Bana kızgın olmasaydı onları daha erken fark edebilirdi. Belki de Sebastian... ölmezdi? Hayata mıydı yoksa?

Lanet olsun, neden kimse bir şey söylemiyordu?

Hartley iyi olduğu konusunda ısrar edip duruyordu, muhtemelen onu muayene edip bekleme salonuna gelmesine izin veren ilkyardım ekipleri de aynı şekilde düşünmüştü ama şu anda pek iyi görünmüyordu. Hafifçe sendeliyordu. Kesik kesik nefes alıyordu. Ayrıca arkasındaki beyaz duvar kadar solgun görünüyor, siyah saçları teniyle şok edici bir zıtlık yaratıyordu. Üzerinde kan yoktu gerçi. Tek bir damla bile. Onu böyle görmek beni rahatlamıştı çünkü Sebastian'ın her yanı kanla kaplıydı.

Kazadan sahneler gözümün önünden geçerken boğazıma safra yükseldi. Kaldırıma saçılmış cam parçaları. Sebastian'ın bedeni. Kan gölü. Lauren'ın haykırıışları. Tanrı'ya şükür, Donovanlar çoktan Lauren'ı alıp eve götürmüştü. Kız hastaneye adım atışından gidişine kadar haykırıp durmuştu.

"Hartley," Ella'nın sakin sesi duyuldu. Üvey kardeşimin Hartley'nin beti benzi atmış hâlini fark ettiğini anladım. "Gel, otur şöyle. İyi görünmüyorsun. Sawyer, Hartley'ye biraz su getir misin?"

Kardeşim tek kelime etmeden gitti. İkizi götürüldüğünden beri zombi gibiydi.

Ella'nın küçük elini kolundan ittirerek, "İyiyim ben!" diye kükredi Hartley. Babasına döndüğünde dizleri hâlâ titriyordu. "Sebastian Royal'ın yaralanmasının nedeni *sensin*!"

Wright'ın ağzı açık kaldı. "Ne *cüretle* böyle bir şeyi ima eder—"

Hartley öfkeyle lafını keserek, "İma etmek mi?" dedi. "Ben ima etmiyorum! Olanı söylüyorum! Beni kız kardeşimi uzaklara göndermekle tehdit etmeseydin bu akşam Easton malikâneye gelmeyecekti! O seni görmeye gelmeseydi ben de onun peşinden gelmeyecektim!"

Bu, suçun bende olduğunu gösterir, diye itiraz etmek istedim ama bunun için fazla güçsüz ve korkaktım. Ama doğruy-

du. Olanların sorumlusu bendim. Kazaya neden olan bendim, Hartley'nin babası değil.

Hartley tekrar yalpaladığında Ella bu kez tereddüt etmeden Hartley'yi kolundan yakaladığı gibi sandalyeye oturmaya zorladı.

"Otur," diye emretti.

O sırada babamla Hartley'nin babası birbirlerine öfkeli bakışlar atıyordu. Babamı hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Bu işten rüşvetle kurtulamayacaksın, Royal."

"Arabayı senin kızın kullanıyordu, Wright. Bir sonraki doğum gününü hapisanede geçirmezse kendini şanslı saysın."

"Eğer biri hapse girecekse, bu kişi senin oğlun olacak. Hatta oğullarının hepsinin olmayı hak ettiği yer orası."

"Sakin oğullarımı tehdit edeyim deme, Wright. Ânında valiyi buraya getiririm."

"Vali mi? Sence o çük kafalı sümüklünün beni kovmaya cesareti var mı? Bu Tanrı'nın unuttuğu yerde, Bayview tarihindeki bütün savcıların kazandığından daha fazla dava kazandım. Halk seni de onu da çarmıha gerer..."

Üç saat sonra ilk kez ağzımı açtım.

"Hartley," dedim boğuk bir sesle.

Bay Wright cümlesinin ortasında durdu. Döndü ve hançer gibi bakışlarını üzerime dikti. "Kızımla konuşma! Beni duyuyormusun, seni piç kurusu! Onunla tek kelime bile konuşma."

Onu duymazdan geldim. Bakışlarım Hartley'nin solgun yüzüne kilitlenmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ona. "Tüm bunlar benim suçum. Kazaya ben sebep oldum."

Gözleri kocaman açıldı.

"Onunla tek kelime bile konuşma!" Bu şaşırtıcı bir şekilde onun babasından değil benimkinden gelmişti.

"Callum," dedi Ella. Benim hissettiğim kadar afallamış görünüyordu.

"Hayır," diye kükredi babam, Royal mavisi gözlerini bana dikmişti. "Tek kelime etme, Easton. Burada cezai suçlamalar

devreye girebilir. Ve o" –babam, John Wright'a sanki Ebola virüsünün can bulmuş hâliymiş gibi baktı– "savcı yardımcısı. Avukatımız yanında olmadan kazayla ilgili tek kelime daha etmeyeceksin."

"Tipik Royallar," diye alay etti Wright. "Daima birbirinizin pisliğini örtüyorsunuz."

"Senin kızın oğullarımın arabasına çarptı," diye patladı babam. "Burada sorumlu olan tek kişi o."

Hartley inler gibi bir ses çıkardı. Ella iç çekerek onun omzunu okşadı.

"Sorumlu sen değilsin," dedim Hartley'ye, herkesi duymazdan gelerek. Sanki salonda yalnızca ikimiz vardık. Ben ve o. Ya-
tağa atmak dışında vakit geçirmek istediğim ilk kız. Arkadaşım olarak gördüğüm kız. Hatta arkadaştan öte olmak istediğim kız.

Bu kız benim yüzümden babamın gazabıyla yüzleşiyordu. Üstelik ben olmasam gerçekleşmeyecek bir kazanın suçluluğuyla perişan hâldeyken. Abim Reed kendisine yok edici derdi. Sevdigi herkesin hayatını mahvettiğini düşünürdü.

Reed yanılıyordu. Her şeyi bozan bendim.

"Endişelenme, biz gidiyoruz," diye hırladı Wright.

Hartley'nin oturduğu yere hışımla ilerlerken gerildim.

Ella korumacı bir şekilde kolunu Hartley'nin omzuna attı ama babam ona bakarak hemen başını salladı.

"Bırak gitsinler," diye bağırdı. "Bu piç haklı, onların burada, aramızda yerleri yok."

Paniğe kapıldım. Hartley'nin gitmesini istemiyordum. Hele babasıyla gitmesini hiç istemiyordum. Ona ne yapacağını kim bilebilirdi.

Hartley de böyle düşünüyor olacak ki babası kolunu tutmaya çalıştığında hemen elinden kurtuldu. Ella'nın kollarının arasından sıyrıldı. "Seninle hiçbir yere gelmiyorum!"

"Başka şansın yok," diye patladı babası. "Beğen ya da beğenme hâlâ yasal vasin benim."

“Hayır!” Hartley’nin sesi gök gürültüsü gibiydi. “Seninle gelmiyorum!” Hızla babama döndü. “Dinle, babam bir...”

Cümlesinin tamamlayamadı çünkü bir anda öne doğru devrilerek yere düştü. Karo zemine çarpan kafasının sesi, ölene kadar aklımdan çıkmayacaktı.

Ona doğru sanki yüzlerce el uzandı ama ilk varan ben oldum. Omzundan tutup, “Hartley!” diye bağırdım. “Hartley!”

Babam beni uzaklaştırmaya çalışarak, “Onu hareket ettirme,” diye bağırdı.

Babamın elinden kurtuldum ama Hartley’yi bıraktım. Yere uzanıp yüzümü ona yaklaştırdım. “Hartley. Hart. Benim. Aç gözlerini. Benim.”

Gözkapakları hareket etmedi.

Babası, “Ondan uzak dur, seni pislik!” diye bağırdı.

“Easton.” Bu Ella’ydı, Hartley’nin ince bir çizgi şeklinde başının yan tarafından akan kanı işaret ederken sesi dehşet doluydu. Kusacak gibi hissediyordum ve bunun sebebi hâlâ damarlarımda dolaşan alkol değildi.

“Aman Tanrım,” diye soludu Ella. “Başı. Başını çok sert çarptı.”

Korkumu bastırdım. “Bir şey yok. Her şey yoluna girecek.” Babama döndüm. “Bir doktor çağır! Yaralandı!”

Biri omzumdan tuttu. “Sana kızımdan uzak dur dedim!”

“Asıl sen ondan uzak dur!” diye patladım babasına.

Arkamda ani bir karmaşa yaşanmaya başladı. Ayak sesleri. Bağırışlar. Bu kez kendimi bıraktım. Sanki Sebastian olayını sil baştan yaşıyordum. Hartley sedyeye alındı, doktorlar ve hemşireler birbirlerine emirler yağdırarak onu uzaklaştırdılar.

Uyuşmuş bir hâlde, bomboş kalan kapıya baktım. Şoktaydım. Ne olmuştu demin öyle?

Ella, “Aman Tanrım,” dedi tekrardan.

Bacaklarım artık ağırlığımı taşıyamıyordu. Kendimi yakında bir sandalyeye bıraktım ve nefes almaya çalıştım. Ne. Olmuştu. Demin. Öyle?

Hartley tüm bu zaman boyunca iyi değildi ve hiçbir şey söy-

lememiş miydi? Ya da belki de farkında değildi? Lanet olsun, ilkyardım ekibi onu kontrol etmişti.

“İyi olduğunu söylemişlerdi,” dedim boğuk bir sesle. “Onu yatırmadılar bile.”

Ella, “İyileşecek,” diyerek beni teskin etmeye çalıştı ama sesi pek de ikna edici değildi. İkimiz de kanı, alnında oluşan morluğu ve ağzının nasıl gevşeyerek açıldığını görmüştük.

Ah, siktir. Midem bulanıyordu.

Ella’nın hakkını yiyemem, birden eğilip ayakkabılarına kustuğumda yerinden sıçramadı. Öylece durup saçlarımı okşayarak alnımdan çekti. “Geçti, Easton,” diye mırıldandı. “Callum, ona biraz su getir. Sawyer’ı su almaya gönderdiğimde nereye gitti bilmiyorum. Ve sen...” Bay Wright’la konuştuğunu tahmin ediyordum. “Sanırım gitme vaktin geldi. Hartley’den haber almak için başka bir yerde bekleyebilirsiniz.”

Hartley’nin babası tiksintiyle, “Seve seve,” dedi.

Gittiğini hemen anladım çünkü salondaki havanın gerginliği biraz olsun geçmişti.

Ella, “Hartley iyileşecek,” dedi yeniden. “Sebastian da yakında iyi olacak. Herkes iyi olacak, East.”

Güvende hissetmem gerekirdi oysa ben yeniden kustum.

Ella’nın, “Tanrım, Reed bir an önce *gelsen* artık,” diye mırıldandığını duydum.

Bekleyiş yeniden başlamıştı. Su içtim. Babam ve Sawyer sessizlik içinde oturdular. Reed nihayet geldiğinde Ella kollarına atladı. Üniversiteden buraya tüm o yolu arabayla gelmişti ve yorgun görünüyordu. Onu suçlayamazdım, sabahın üçüydü. Hepimiz yorgunduk.

İlk önce Sebastian’ın durumuyla ilgili bilgiler geldi. Kafa travması en büyük endişe kaynağıydı. Beyninde ödem vardı ancak doktorlar ne kadar ciddi olduğundan henüz emin değillerdi.

En büyük abim Gideon da Reed’den kısa bir süre sonra geldi, o sırada doktor bize Seb’in beynindeki ödemle ilgili bilgi veri-

yordu. Gid salonun köşesindeki çöp kovasına kustu ancak sanırım benim aksime o sarhoş değildi.

Saatler sonra farklı bir doktor kapıda belirdi. Bu adam Seb'le ilgilenen kişi değildi. Odaya göz gezdirirken inanılmaz huzursuz görünüyordu.

Yalpalayarak ayağa kalktım. Hartley. Hartley'yle ilgili bir durum olmalıydı.

2

Hartley

YÜZÜME VURAN PARLAK bir ışık beni uyandırdı. Gözlerimin önündeki beyaz lekeleri gerçek şekillerden ayırt etmeye çalışırken sersemlikle gözlerimi kırptırdım.

“İşte, Uyuyan Güzel uyandı. Nasıl hissediyorsun?” Işık yeniden parladı. Uzanıp onu uzaklaştırmaya çalıştım ancak bu hareketimle saplanan acıyla neredeyse kendimden geçecektim.

“O kadar iyi demek, ha?” dedi ses. “Neden ona bir otuz miligram Toradol daha vermiyorsun ama kanamasını gözlemlediğinden emin ol.”

“Peki, efendim.”

“Harika.” İki metal parçasının birbirine geçme sesi irkilmeme neden oldu.

Bana ne olmuştu? Neden dişlerimi bile sızlatacak bir acı içerisindeydim? Kaza mı geçirmiştım?

“Kıpırdama.” Bir el beni yumuşak bir şeye doğru bastırdı – bir yatak. “Sakin doğrulma.”

Mekanik bir vızıldamanın ardından yatağın arka kısmı doğruldu. Gözkapaklarımdan birini açmaya çalıştım ve kirpiklerimin arasından yatağın tırabzanını, beyaz bir önlüğün ucunu ve başka bir karaltı gördüm.

“Ne oldu?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Araba kazası geçirdin,” dedi yanımdaki siyah karaltı. “Hava yastığı açıldığında sol kaburgalarından birkaçı kırılmış. Kulak-zarın patlamış. Vestibüler dengesizlik ve oksijen eksikliği –bu nefes darlığı oluyor– nedeniyle bayıldın ve başını sert bir şekilde yere çarptın. Sarsıntı ve hafif bir beyin travması geçirdin.”

“Beyin travması mı?”

Avucum kalbimin üzerine gelecek şekilde elimi göğsüme götürdüm ama bunu yapar yapmaz acıdan irkildim. Nefesim ke-sildi. Canım yanmıştı. Kolumu tekrar yavaşça yanıma indirdim.

“Merak ettiğin buysa kalbin hâlâ atıyor.” Bu ses, ilk konu-şan kişiden gelmişti. Doktor olmalıydı. “Siz kısa boylu kızların mümkün olduğu kadar direksiyondan uzakta oturması gere-kliyor. Hava yastığının açılması bir tonluk kamyonun yumruk yemeye benziyor.”

Ağırlaşan gözkapaklarımı tekrar kapattım ve hatırlamaya çalıştım. Ancak aklımda hiçbir şey yoktu. Zihnim hem bomboş hem de çok doluymuş gibi hissediyordum.

“Bana hangi günde olduğumuzu söyleyebilir misin?”

Gün... Aklımda hepsini bir bir saydım. Pazartesi, salı, çarşamba – ancak hiçbirini akla yatkın gelmiyordu. “Ne kadar... za-mandır... buradayım?” diye sormayı başardım. Boğazım kup-kuruydu, bir kaza buna nasıl sebep olabilir bilmiyordum.

“İşte,” dedi kadın ve dudaklarımın arasına bir pipet dayadı. “Su iç.”

Su bir nimetti sanki ve pipet ağzımdan uzaklaştırılana kadar içtim.

“Bu kadarı yeter. Kusmanı istemeyiz.”

Sudan mı kusacaktım? Kurumuş dudaklarımı yaladım ama sonra onunla tartışacak enerjiyi bulamayarak tekrar yastığıma gömüldüm.

Doktor, “Üç gündür buradasın. Hadi bir oyun oynayalım,” diye önerdi. “Bana kaç yaşında olduğunu söyleyebilir misin?”

Bu kolaydı. “On dört.”

“Hımm.” Hemşireyle bakiştılar ama ne olduğunu çözemedim. Bana verdikleri ilaçlar için çok mu küçüktüm acaba?

“Peki adın?”

“Tabii ki...” Cevaplamak için ağzımı açtım ancak aklım bomboştu. Gözlerimi kapayıp tekrar denedim. Aklıma yine hiçbir şey gelmedi. Koca bir hiçlik. Panik içinde doktora baktım. “Hatırlayamı–” Yutkundum ve sert bir şekilde başımı iki yana salladım. “Şey...”

“Endişelenme.” Adımı hatırlayamıyor olmam çok da önemli değilmiş gibi kaygısızca gülümsedi. “Ona bir doz daha morfin ve Benzo karışımı ver ve uyandıığında beni ara.”

“Tamamdır, doktor.”

“Ama ben... bekle,” dedim adım sesleri uzaklaşırken.

“Şşş. Gececek. Vücudunun dinlenmeye ihtiyacı var,” dedi hemşire, bir elini sıkıca omzuma koyarak.

“Bilmem gerek... Hayır, sormam gerek,” diye düzelttim kendimi.

“Kimsenin bir yere kaçtığı yok. Uyandıığında burada olacağız. Söz veriyorum.”

Hareket etmek çok acı verdiğinden, hemşirenin haklı olabileceğine karar verip rahatlamaya çalıştım. Doktor burada olacaktı, ne de olsa burası bir hastaneydi ve doktorlar hastanede çalışırdı. Buraya nasıl geldim, nasıl yaralandım – tüm bunlar bekleyebilirdi. Morfin ve Benzo karışımı –her neyse artık– kulağa iyi geliyordu. Bir dahaki uyanışında sorularımı sorabilirdim.

Pek iyi uyuyamadım gerçi. Gürültüler ve sesler duydum – yüksek, alçak, endişeli, kızgın. Kaşlarımı çattım ve benim için endişelenen insanlara iyi olacağımı söylemeye çalıştım. Bir ismin sürekli tekrarlandığını duydum – *Hartley, Hartley, Hartley*.

“İyi olacak mı?” diye sordu kalın bir erkek sesi. Hartley ismini hiç durmadan tekrarlayan kişiydi. Bu benim adım mıydı?

Güneşini arayan bir çiçek misali sesin geldiği yöne döndüm.

“İşaretler onu gösteriyor. Neden gidip biraz uyumuyorsun, evlat? Uyumazsan yakında sen de onun yanında yatacaksın.”

Çatlak bir sesle, "Eh, ben de onu umuyorum," dedi.
Doktor güldü. "Bu kesinlikle çok doğru bir davranış."
"Yani kalabilirim, değil mi?"

"Hayır. Yine de seni gönderiyorum."

Gitme, diye içimden yalvardım ama ses dinlemedi ve beni karanlık, boğucu bir sessizliğin içinde bırakarak gitti.

3

Easton

BAYVIEW HASTANESİ'NİN Mary Royal morg gibi geliyordu. Şatafatlı bekleme salonundaki herkes kendi kederine düşmüştü. Kara bulutlar tarafından yutulmak üzereydim.

Reed'e, "Ben çıkıp biraz hava alacağım," diye mırıldandım.

Gözlerini kıstı. "Sakin aptalca bir şey yapma."

"İntihar eden annesinin adına yaptırılmış kanada çocuğumu yatırmak gibi mi?" diye dalga geçtim.

Abimin yanındaki Ella öfkeyle iç çekti. "Sen olsan Seb'i nereye yatırırdın?"

"Burası dışında herhangi bir yere." İkisinin bu ortamın ne kadar kötü hissettirdiğini fark etmediğine inanamıyordum. Bu hastanede bizim için hiçbir şey hiçbir zaman yolunda gitmemişti. Annemiz burada ölmüştü. Seb komadan uyanmıyordu ve kız arkadaşımın kafası az kalsın ikiye yarılacaktı.

İkisi bana şüpheli bir bakış attıktan sonra birbirlerine dönerek sessiz bir diyalog kurdular. Bir yıldan fazladır birlikteledir ve şimdiden âdet döngüleri falan bile senkronize olmuştu. Tabii benim hakkımda konuştuklarını anlamam için ikisinden biriyle yatıyor olmam gerekmiyordu. Ella aklımı kaçıracağımdan endişelendiğini söylüyor, Reed de ailemi küçük düşürecek bir

şey yapmayacağıma dair onu sakinleştiriyordu. Ella bakmazken Reed, başımı belaya sokmamam gerektiği konusunda verdiği uyarıyı tekrarlayan karanlık bir bakış attı.

Yas odasından çıktığımda ağır, otomatik kapılar arkamdan kayarak kapandı. Babamın kan parasıyla inşa edilmiş hastane kanadının beyaz mermer döşeli iki büyük koridorundan birinden geçtim. Çocukların ağladığı, yetişkinlerin öksürdüğü ve insanların sürekli hareket hâlinde olduğu birinci kattaki acil servisin aksine burası sessizdi.

Burada, zengin hastalarını kontrol etmek için odalara girip çıkan temiz üniformalı personelin kauçuk tabanlı ayakkabıları zeminde sessizce hareket ediyordu. Bu yataklarda yatan biri yeni bir hastane kanadı anlamına geliyor olabilirdi, bu nedenle onlara ekstra özen gösteriyorlardı. Daha yumuşak yataklar, kaliteli çarşaflar ve özel tasarım hastane gecelikleri. Buraya yanlarında tam yetkili bir doktor olmadığı sürece hiçbir intörn ya da asistanın girmesine izin verilmiyordu. Ancak bu VIP oda ayrıcalığının elbette yüklü bir bedeli vardı. Hart bunlardan birinde kalıyordu çünkü onu normal bölüme alacak olurlarsa dünyayı başlarına yıkmakla tehdit etmiştim. Babam bundan hoşlanmamıştı. Bunu suçu kabul etmekle eş olduğunu düşünüyordu bu yüzden onu, her şeyi benim yaptığımı basına anlatmakla tehdit etmiştim. Babam da VIP oda için bir haftalık ödeme yapacağını söylemişti. Hartley'nin daha fazla kalması gerekirse onunla tartışmaya hazırdım ancak şu anda krizlerle teker teker ilgilenecektim.

Kardeşim Sawyer'ı bir çöp kutusunun önüne çökmüş hâlde buldum.

"Dostum, iyi misin? Yiyecek bir şey ister misin? Ya da içecek?"

Boş bakışlarını bana çevirdi. "Bardağımı düşürdüm."

Bu susadığı anlamına mı geliyordu? Çocuk yürüyen bir ölü gibiydi. Seb uyanmazsa eğer hastane yatağına düşecek bir sonraki Royal ben değil, Sawyer olacaktı.

"Ne için?" diye sordum çöp kutusunun içine göz atarak. Bir-

kaç fast food ambalajı, VIP yiyecek arabasından alınmış birkaç kahverengi karton kutu ve enerji içeceği kutuları. “Enerji içeceği mi?” diye tahminde bulundum. “Sana yeni bir tane alayım.”

“Susamadım,” diye mırıldandı Sawyer.

“Sorun değil. Ne istiyorsan söyle.” Ne istediğini biliyorsa tabii. Kendinde değil gibiydi.

“Hiçbir şey.” Zorlanarak ayağa kalktı.

Yanına gidip elimi omzuna attım. “Hey, bana ne istediğini söyle.”

Sawyer elime vurarak uzaklaştırdı. “Bana dokunma,” diyerek ani bir öfkeyle kükredi. “Seb senin yüzünden o odada.”

İtiraz etmek istedim ama haksız değildi. “Evet, anladım,” dedim boğuk bir sesle.

Sawyer’ın yüzü buruştu. Dudaklarının titremesini engellemek için çenesini sıktı ama o benim küçük kardeşimdi, kendini koyvermesine ramak kaldığının farkındaydım. Bu yüzden onu çekip sarıldım ve karşı koysa bile bırakmadım.

“Üzgünüm.”

Can simidiymiş gibi tişörtüme sıkıca tutundu. “Seb iyi olacak, değil mi?”

“Olacak tabii.” Kardeşimin sırtına vurdum. “Uyanacak ve ağladığımız için bizimle dalga geçecek.”

Sawyer cevaplayamadı. Duyguları boğazına dizilmişti. Bir dakika boyunca bana tutunduktan sonra beni uzaklaştırdı. “Gidip biraz onun yanında oturacağım,” dedi ve yüzünü duvara döndü.

Seb yavru hayvanları kurtarmayı sever ve sık sık gözlerinden kalp çıkan emojiyi kullanırdı, Sawyer ise onun maço ikiziydi. Pek konuşmazdı. Duygularını belli etmezdi. İkizi olmadan Sawyer yalnız ve korkmuştu.

Omzunu sıktım ve onu bıraktım. İkizlerin beraber olması gerekirdi. Eğer Seb’i komadan çıkaracak biri varsa bu Sawyer’dı.

Hartley’nin odasının bulunduğu ikinci koridorun sonuna doğru ilerledim. Kapıda beni pek konuşkan olmayan hemşirelerden biri karşıladı. “Üzgünüm,” dedi. “Ziyaretçi yasak.”

Kapının sağındaki dijital ekranda yanıp sönen özel oda yazısını gösterdi.

“Ben onun ailesiyim, Susan.” Adını isim kartından okudum. Daha önce Hemşire Susan’la karşılaşmamıştım.

“Bayan Wright’ın erkek kardeşi olduğunu bilmiyordum.” Hemşire bana sanki kim olduğumu biliyor ve ne yutturmaya çalıştığımın farkındaymış gibi bir bakış attı.

Vazgeçmek doğamda yoktu. Zafer kazanmışçasına gülümsemdim. “Kuzeniyim. Uçakla bugün geldim.”

“Üzgünüm, Bay Royal. Ziyaretçi yasak.”

Yakalanmıştım. “Bak, Hartley benim kız arkadaşım. Onu görmem gerek. Onu ziyaret etmezsem benim şerefsizin teki olduğumu düşünecek. Zaten yeterince acı çekiyor, bir de benim yüzümden üzülmelerini istemeyiz, değil mi?” Hemşirenin yelkenleri suya indirdiğini görebiliyordum. “Beni görmek ister.”

“Bayan Wright’ın dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Uzun kalmam,” diye söz verdim. Susan hemen geri adım atmayınca büyük silahlarımı ortaya çıkardım. “Babam durum kontrolü istiyor. Callum Royal’ı tanıyorsundur? Faturaları kontrol edebilirsin, ismi orada yazıyor.”

“Sen Callum Royal değilsin,” diye yanıtladı.

“Ben oğlu ve vekiliyim.” Özgürce gelip gidebilmek için babamdan adımları hangi forma gerekiyorsa oraya yazmasını istemeliydim. Bu onsuz içeriye girmeyi ilk deneyişimdi, bu yüzden şimdiye dek adının ne kadar etkili olduğunu fark etmemiştim. Ama aklıma gelmeliydi. Bu kanat onun parasıyla inşa edilmişti.

Hemşire Susan tekrar kaşlarını çatırsa da kenara çekildi. Binanın yan tarafında soyadınızın yazmasının bazı avantajları oluyordu.

Hemşire, “Onu yorma,” dedi. Son bir uyarı bakışı attıktan sonra oradan ayrıldı.

İçeriye girmeden önce hemşirenin köşeyi dönmesini bekledim. Evet, Hartley’nin dinlenmesini istiyordum ama onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim, sonra uyumaya devam edebilirdi.

Odanın oturma bölümündeki kanepeler ve sandalyelerin çevresinden sessizce dolandım. O da Seb gibi uyuyordu. Ancak onun aksine bilincinin geldiği anlar da oluyordu. Babam bu sabah işe gitmeden önce doktor ona Hartley'nin bugün ya da yarın tamamen uyanabileceğini söylemişti.

Ağır sandalyelerden birini yatağın yanına sürükleyip parmağındaki oksijen monitörünü yerinden çıkarmamaya özen göstererek elini tuttum. Onu böyle, ince kollarından serum torbalarına ve makinelere doğru uzanan kablo ve hortumlara bağlı hâlde hareketsizce yatarken görmek midemi bulandırıyor. Restoranda geçirdiği zor bir günün ardından, onu köşedeki seyyar satıcıdan aldığım burritolarla beslediğim âna geri dönmek için zamanı geriye almak, dünyayı başa sarmak istiyordum.

"Selam Uyuyan Güzel." Yumuşak tenini parmağımla okşadım. "Okulu asmayı bu kadar çok istiyorduysan bana söylemeliydin. Ya gitmezdik ya da kendimize birer doktor raporu yazardık."

Kıpırdamadı. Başının üzerindeki monitörü kontrol ettim ama neye baktığımı bilmiyordum. Makine sabit bir şekilde bipliyordu. Odası Seb'inkinden daha az kokutucuydu. Seb'in yüzünde bir oksijen maskesi vardı ve kardeşim yerine nefes aldıkça makinenin çıkardığı ses, bir korku filminin fon müziğinden bile daha ürkütücüydü.

Hart'ın uyanması gerekiyordu, böylece elimi tutabilirdi. Boşta elimle yüzümü ovuşturup kendimi pozitif şeyler düşünmeye zorladım.

"Sen gelmeden önce, okuldaki son yılımı atlayabilmeyi diliyordum ama artık bunu yapmadığım için memnunum. Birlikte çok eğleneceğiz. Şükran Günü'nde Saint Tropez'e gideriz diye düşündüm. Burası soğumaya başladı ve ben montla bot giymekten sıkıldım. Noel'de de Alpler'deki Andermatt'a gidebiliriz. Ama kaymak istiyorsan Verbier de olur. Yüksek irtifalı tepeleri manyak harikadır ama belki St. Moritz'i daha çok seversin?" Astor'daki bazı kızların orada yaptıkları alışverişleri anlatıp durduğuna hayal meyal hatırlıyordum.

Hartley cevap vermedi. Belki de kaymayı sevmiyordu. Bu, kazadan önce birbirimizi daha yeni tanımaya başladığımızın farkına varmamı sağladı. Hartley hakkında bilmediğim pek çok şey vardı.

“Ya da Rio’ya gideriz. Orada harika yeni yıl partileri veriliyor. Pash birkaç yıl önce gitmişti ve dediğine göre iki milyon insan orada çılgınca eğleniyormuş.”

Aslında kafa travması yüzünden partiye gitmek istemeyebilirdi. *Lanet olsun, East, bazen çok kalın kafalı oluyorsun.* “Ya da burada kalırız. Daireni süsleriz. Ya da eğer onu seninle kalmaya ikna edebilirsen belki sana ve kız kardeşin Dylan’a yeni bir daire buluruz. Bu hoşuna gider mi?”

Gözkapaklarını bile kıpırdatmadı. İçim korkuyla doldu. Seb ve Hartley’nin ikisinin de bilincinin yerinde olmamasına daha fazla dayanamıyordum. Bu haksızlıktı. Elini tutan elim titremeye başladı. Yerin ayaklarımın altında parçalandığı bir uçurumun kıyısındaymışım gibi hissediyordum. Boşluk beni çağırıyor, serbest düşüşten sonra bana karanlık bir huzur vadediyordu.

Başımı önüme eğip tişörtümün yakasını ısırarak duygularımı bastırmaya çalıştım. Sawyer’ın ne kadar çaresiz ve kaybolmuş hissettiğini anlayabiliyordum. Hartley tam da dibe battığım bir zamanda çıkagelmiş, beni güldürmüş, önümde içkinin, partilemenin ve sürtmenin dışında bir gelecek olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Ve şimdi ışığı sönmüştü.

O iyileşecek. Cesaretini topla, evlat. Tişörtüne salya sümük ağlamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Derin bir nefes alıp Hartley’nin elini dudaklarıma götürdüm. “İyileşeceksin, bebeğim.” Bunu her şeyden çok kendimi rahatlatmak için söylüyordum. “İyileşeceksin, Hart.”

İyileşmek zorundaydı – ikimizin de iyiliği için.